

[Undervisningsministeren]

den lille bemærkning, at når planlægningen er gået i fisk – hvis udtrykket i øvrigt er, skal vi sige relevant – så har det jo nok en vis sammenhæng med det, jeg også var inde på i mit første indlæg, nemlig de beslutninger, dette hus har truffet bl. a. om at opretholde to sideløbende uddannelser inden for det faglige område. Det har i hvert fald ikke lettet planlægningsarbejdet med hensyn til disse problemer.

Hr. Ole Vig Jensen spurgte mig også, om jeg fandt, at det var forsvarligt at bygge gymnasier i det tempo, som det gøres for øjeblikket, og antydede, at om nogle få år ville disse gymnasier stå tomme. Jeg vil godt i den forbindelse sige, at der til grund for igangsættelsestilladelser til nye gymnasier ligger en nøje undersøgelse af, om der også fremover vil være et behov for dem. Jeg vil godt i øvrigt i den forbindelse minde om mine bemærkninger i mit første indlæg om fleksibilitet i skolebyggeriet med henblik på andre anvendelsesmuligheder.

Jeg skal ikke skjule min glæde over, at man fra radikal side nu viste sig parat til at drøfte muligheden for at få én faglig uddannelse. Som jeg vist har antydnet det nogle gange, så tror jeg, at det vil løse en række problemer.

Hr. Nørgaard Sørensen kom med nogle bemærkninger om, at han fandt det meget vigtigt med et udspil med en bred vifte af tilbud. Jeg skal ikke nærmere kommentere det, jeg er ganske enig i de synspunkter, men blot understrege, at jeg tror, at dette med viften af tilbud med de forskelligartede muligheder ikke er mindst vigtigt for den såkaldte restgruppe. Jeg tror, der er brug for mangeartede tilbud for at kunne inddrage dem i et videre uddannelsesforløb.

Hr. Halvgaard havde en lang række bemærkninger startende med, at folkeskolen var ødelagt, og at alle havde mistet respekten for den. Jeg tror ikke, at der er så forfærdelig megen grund til her at bruge tid på en drøftelse af fremskridtspartiets egenartede opfattelse af folkeskolen.

Hr. Halvgaard brugte også megen tid på at føre krig mod en række andre ting, det var nedskæringerne på universitetsuddannelsen, det var en lang række andre områder i samfundet, som skulle klares ved samme lejlighed. Jeg må indrømme, at hvad jeg havde ønsket, det havde været nogle konstruktive

tanker omkring problemerne for 10.-12. uddannelsesår, men i stedet for fik jeg fra hr. Halvgaard remset en række lovændringer op som en forudsætning for, at fremskridtspartiet overhovedet ville deltage i dette arbejde, forudsætninger, som vel at mærke vil udskyde ud i en blå fremtid at få løst de problemer, vi drøfter her i dag.

Hr. Halvgaard mente også, at mesterlæren kunne løse problemerne, at det var en rimelig og god uddannelse, og der var slet ingen grund til at have EFG osv. osv. Jeg finder i den anledning grund til at gøre opmærksom på, at tilgangen til mesterlæren er faldende, hvorimod den er stigende til EFG. Jeg kan nævne, at mesterlæren i 1974 havde godt 16.000 tilmeldinger, i 1978 15.000, at EFG i 1976 havde 9.000, og at den i 1979 formentlig vil få et sted omkring 27.000. Jeg tvivler på, at mesterlæren, al støtte og velvillighed til trods, overhovedet ville kunne løse det uddannelsesproblem, der ligger inden for denne sektor. I hvert fald siger denne tilgang også noget om de unges holdning til de to uddannelser. Jeg tror ikke, at EFG-uddannelsen er i den form for miskredit, som hr. Halvgaard ville antyde.

Jeg vil gerne udtrykke min positivitet over for hr. Bertel Haarders tilsagn om at medvirke til at sprede erhvervsuddannelsesstilbuddene. Jeg tror, at det er en overordentlig vigtig ting, at vi geografisk får spredt vores uddannelsesstilbud. Det er ikke, som det har været antydnet fra visse sider her i dag, et spørgsmål om en nedvurdering af gymnasiet, det er et spørgsmål om, at hvis de unge skal have et virkelig reelt uddannelsesvalg, så kan det ikke nytte noget, at der er 30-40-50 km til den tekniske skole eller handelsskolen eller EFG-basisuddannelsen, mens gymnasiet stort set ligger henne om hjørnet. Så stiller man dem ikke over for noget reelt valg, der må en helt anderledes spredning af uddannelsesstilbuddene til for at give rimelige valgmuligheder inden for dette område.

Jeg var også glad for at høre reaktionen på problemerne omkring aldersbegrænsninger og andre former for problemer omkring adgangskrav til vore uddannelser. Fru Ebba Strange var inde på det samme problem. Jeg tror, der er grund til at gå det nøje igennem med kritiske øjne. Dermed være ikke sagt, at man med et pennestrøg skal stryge alle begrænsninger, men man skal nøje vurdere,